

nister, vil man her i Tinget ogsaa ganske utvivlsomt have faaet det Indtryk, at det er de to Herrer's Opfattelse nu, at et generelt Importforbud for visse Varer aldeles ikke vilde have den ønskede Virkning, idet man ikke vilde være i Stand til af Varelisten at udtage Varer i saadan Mængde, at det vilde betyde noget afgørende for vor Valuta. Jeg skal her rent se bort fra de Vanskeligheder af international Karakter, som utvivlsomt vilde opstaa, saa snart man udstedte et saadant Forbud. Det kan jo ikke være ubekendt for nogen her i denne Sal, at man allerede i tidligere Tider har haft betydelige Vanskeligheder, naar Talen var om at lægge Hindringer i Vejen af ganske anderledes lidet generende Beskaffenhed for Importen af visse Varer.

Men hvorfor sprængtes nu Valutaraadet? Den højtærede Handelsminister sagde ikke positivt, at det ikke var hans Skyld, men han vilde dog ikke gerne helt paatage sig Skylden for det. Den højtærede Handelsminister sagde, at Valutaraadet blev sprængt, til Trods for, at der var et Medlem af mit Parti, der havde sagt, at man vistnok godt kunde holde Valutaraadet gaaende en 14 Dages Tid endnu. . . (*Handelsministeren [Tyge Rothe]*) Og forhandle) og forhandle. Ja, det er muligt, man kunde have fulgt den Vej, men hvad vilde det havde ført til? Nej, siger den højtærede Handelsminister, det vilde ikke have ført til andet, end at Handelsministeren havde haft de 14 Dage til at se Tiden an, inden den højtærede Landbrugsminister havde givet ham Ordre til at sige afgjort: Nej. Det er det faktiske Forhold, og Valutaraadets Medlemmer skønnede, at saaledes laa Landet. Saaledes opfattede Valutaraadets Medlemmer Situationen, og havde de opfattet den paa anden Maade, vilde de utvivlsomt ogsaa have givet Handelsministeren de 14 Dages Respit. Men Valutaraadets Medlemmer, specielt Bankernes Repræsentanter, maatte, naar man ikke kunde faa Sikkerhed for, at der blev truffet saadanne Foranstaltninger, at man kunde føre effektiv Kontrol med Valutaen, ganske naturligt ønske hurtigst muligt at ophæve Valutaraadets Arbejde. Det var for længe siden konstateret, at det ikke var muligt for Bankerne uden Lovhjemmel at føre nogen virkelig Kontrol med den fremmede Valuta. Der handlede med den udenom Bankerne i stedse stigende Grad, og det var ganske forstaaeligt, at Bankerne ikke syntes om dette. Det var deres Kunder, der paa denne Maade blev opfordret til at gaa den illegitime Vej, og den højtærede Handels-

minister ved, at dette netop var Motivet for Bankerne til ikke at ville være med længere.

Det undrer mig, at den høje Regering og ikke mindst den højtærede Handelsminister virkelig har Mod til paa Trods af hele Erhvervslivet — ganske vist en Del af Landbruget undtaget — at lade alt gaa sin egen Gang, jeg kunde sige: skæve Gang. Jeg forstaaer ikke, at den højtærede Handelsminister tør indtage det Standpunkt, drive den Politik og fortsat se Tiden an, thi Forholdene bliver jo ikke bedre ved, at man ser Tiden an. Det er med Sikkerhed fastslaaet, at vi Maaned for Maaned importerer mere, end vi er i Stand til at betale, og at vi som Følge deraf kommer i stedse større Vanskeligheder. Det er da klart, at naar Forholdet er dette, vil det være vanskeligere om nogle Maaneder at træffe de Foranstaltninger, som skal træffes, uden at skære dybere ned, end man nu behøvede at gøre.

Den højtærede Handelsminister havde gjort den Opdagelse, at der var ikke noget særligt Run efter Valuta til Indførsel af Luksusvarer. Det er muligt, at der ikke er det; jeg tror ogsaa, de handlende holder sig noget tilbage. Men det er jo ikke det, der er det afgørende. Det afgørende, naar man skal bedømme Situationen, er: Hvorledes ligger Indførsels- og Udførselstallene? De ligger saaledes, at Underskuddet for Danmark i 1920 efter alt at dømme vil blive lige saa stort som Underskuddet i 1919, og det kan det danske Samfund ikke taale. Den højtærede Handelsminister ved, at vi allerede i Slutningen af 1919 var i den Situation, at man alvorligt frygtede, at man ikke kunde skaffe de nødvendige Midler til at betale de nødvendige Tilførsler af Raastoffer, og han ved, at den Situation meget let kan indtræde, at der ikke her i Landet kan anvises Valuta til at betale Kul og andre Raastoffer med, som det danske Samfund nødvendigvis maa have, fordi Pengene er brugte til Ting, vi kunde undvære. Der behøver aldeles ikke at være Tale om Luksusvarer, thi Luksusvarer alene gør det ikke mere; deri er den højtærede Landbrugsminister jo ogsaa enig med os, Luksusimportens Standsning er ikke mere tilstrækkelig, man maa skære dybere ned. Det er min fulde Overbevisning, at det danske Samfund før eller senere maa gøre sig det klart, at man kan ikke forbruge fremmede Varer i den Udstrækning, som Tilfældet er nu, naar man skal betale de Priser, som man nu betaler, og ikke kan faa mere for sine Eksportvarer, end man nu faar.